

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (devátého senátu)

18. ledna 2024*

„Řízení o předběžné otázce – Směrnice 93/13/EHS – Zneužívající ujednání ve spotřebitelských smlouvách – Článek 3 odst. 1 – Článek 6 odst. 1 – Článek 7 odst. 1 – Článek 8 – Exekuční titul zakládající překážku věci pravomocně rozsouzené – Pravomoc soudu zkoumat z úřední povinnosti případnou zneužívající povahu ujednání v rámci dohledu nad exekučním řízením – Vnitrostátní rejstřík ujednání všeobecných podmínek, která se považují za nepřípustná – Ujednání, která se liší od ujednání uvedených v tomto rejstříku svým zněním, avšak mají stejný význam a stejné účinky“

Ve věci C-531/22,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná na základě článku 267 SFEU rozhodnutím Okresního soudu pro Varšavu-Śródmieście ve Varšavě (Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, Polsko) ze dne 5. července 2022, došlým Soudnímu dvoru dne 9. srpna 2022, v řízení

Getin Noble Bank S.A.,

TF,

C2,

PI

proti

TL,

za účasti:

EOS,

Zakład Ubezpieczeń Społecznych,

MG,

Komornik Sądowy AC,

SOUDNÍ DVŮR (devátý senát),

* Jednací jazyk: polština.

ve složení: O. Spineanu-Matei, předsedkyně senátu, S. Rodin (zpravodaj) a L. S. Rossi, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

za soudní kancelář: A. Calot Escobar, vedoucí,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 13. září 2023,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

- za Getin Noble Bank S.A.: M. Ł. Hejmej, M. Przygodzka, A. Szcześniak, J. Szewczak, Ł. Żak, advokaci, a M. Pugowski, aplikant radcowski,
- za TF: M. Czugan, M. Jaroch-Konwent, W. Kołosz, A. Pakos a K. Zawadzanko, radcowie prawni,
- za polskou vládu: B. Majczyna, M. Kozak a S. Żyrek, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi: U. Małecka a N. Ruiz García, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generální advokátky, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 3 odst. 1, čl. 6 odst. 1, čl. 7 odst. 1 a 2 a článku 8 směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o zneužívajících ujednáních ve spotřebitelských smlouvách (Úř. věst. 1993, L 95, s. 29; Zvl. vyd. 15/02, s. 288, a opravy Úř. věst. 2016, L 303, s. 26 a Úř. věst. 2023, L 17, s. 100), článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), zásad právní jistoty, efektivity, proporcionality a překážky věci pravomocně rozsouzené, jakož i práva být vyslechnut.
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci exekučního řízení mezi Getin Noble Bank S. A., TF, C2 a PI, čtyřmi věřiteli, a TL, jejich dlužníkem, týkajícího se platebního rozkazu vydaného vůči poslední uvedenému.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Článek 3 odst. 1 směrnice 93/13 stanoví:

„Smluvní ujednání, které nebylo individuálně sjednáno, je považováno za zneužívající, jestliže v rozporu s požadavkem poctivosti způsobuje významnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran, které vyplývají z dané smlouvy, v neprospěch spotřebitele.“

4 Článek 4 odst. 1 této směrnice stanoví:

„Aniž je dotčen článek 7, posuzuje se zneužívající povaha smluvního ujednání s ohledem na povahu zboží nebo služeb, pro které byla smlouva uzavřena, a s ohledem na všechny okolnosti v době uzavření smlouvy, které provázely její uzavření, a na všechna ostatní ujednání smlouvy nebo jiné smlouvy, ze kterých vychází.“

5 Článek 6 odst. 1 uvedené směrnice zní:

„Členské státy stanoví, že zneužívající ujednání použitá ve smlouvě uzavřené prodávajícím nebo poskytovatelem se spotřebitelem nejsou podle jejich vnitrostátních právních předpisů pro spotřebitele závazná a že smlouva zůstává pro strany závaznou za stejných podmínek, může-li nadále existovat bez dotyčných zneužívajících ujednání.“

6 Podle čl. 7 odst. 1 a 2 téže směrnice:

„1. Členské státy zajistí, aby v zájmu spotřebitelů a soutěžitelů byly k dispozici odpovídající a účinné prostředky zabraňující dalšímu používání zneužívajících ujednání ve smlouvách, které uzavírají prodávající nebo poskytovatelé se spotřebiteli.

2. Prostředky uvedené v odstavci 1 musí zahrnovat právní předpisy, podle nichž se osoby nebo organizace, které mají podle vnitrostátních právních předpisů oprávněný zájem na ochraně spotřebitelů, mohou v souladu s vnitrostátními právními předpisy obrátit na soud nebo příslušné správní orgány s žádostí o rozhodnutí, zda smluvní ujednání sepsaná pro obecné použití jsou zneužívající, aby tak mohly použít vhodné a účinné prostředky k zabránění dalšímu použití takových ujednání.“

7 Článek 8 směrnice 93/13 stanoví:

„Členské státy mohou přijmout nebo ponechat v platnosti přísnější ustanovení slučitelná se Smlouvou v oblasti působnosti této směrnice, aby zajistily nejvyšší stupeň ochrany spotřebitele.“

Polské právo

8 Článek 189 občanského soudního řádu (ustawa – Kodeks postępowania cywilnego), ze dne 17. listopadu 1964 (Dz. U. částka 43, č. 296), ve znění použitelném na věc v původním řízení (dále jen „občanský soudní řád“), stanoví:

„Navrhovatel může podat k soudu návrh na určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, má-li na tom právní zájem.“

9 Článek 505³² odst. 1 občanského soudního řádu stanoví:

„Navrhovatel je povinen uvést v návrhu důkazy na podporu svých tvrzení. Důkazy se k návrhu nepřipojují.“

10 Článek 758 občanského soudního řádu stanoví:

„Ve věcech výkonu rozhodnutí jsou příslušné okresní soudy a soudní exekutoři při těchto soudech.“

11 Článek 804 odst. 1 občanského soudního řádu stanoví:

„Vykánávající orgán není oprávněn přezkoumávat opodstatněnost a vymahatelnost závazku, který je předmětem exekučního titulu.“

12 Podle čl. 840 odst. 1 občanského soudního řádu:

„Dlužník se může domáhat žalobou úplného nebo částečného zrušení nebo omezení vykonatelnosti exekučního titulu, pokud:

- 1) zpochybňuje skutečnosti odůvodňující připojení doložky vykonatelnosti, zejména pokud zpochybňuje existenci závazku stanoveného v exekučním titulu, který není soudním rozhodnutím, nebo pokud zpochybňuje převod závazku, ačkoli existuje formální doklad osvědčující tento převod;
- 2) po vydání exekučního titulu nastala skutečnost, která vedla k zániku závazku nebo nemožnosti jej vykonat; je-li exekučním titulem soudní rozhodnutí, může dlužník svou žalobu založit rovněž na skutečnostech, které nastaly po ukončení ústního jednání, na námitce poskytnutí plnění, pokud uplatnění této námítky v dotčené věci bylo *ex lege* nepřijatelné, jakož i na námitce započtení.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 13 Dne 9. ledna 2006 uzavřel TL, spotřebitel, s Getin Noble Bank úvěrovou smlouvou na období od 9. ledna 2009 do 16. ledna 2016, s úvěrem vyjádřeným v polských zlotých (PLN), indexovaným na švýcarský frank (CHF) a odpovídajícím částce 15 645,27 CHF (přibližně 16 270 eur) v polských zlotých. Podle této smlouvy o úvěru byla výše úvěru poskytnutého společností Getin Noble Bank ke dni uzavření uvedené úvěrové smlouvy přepočtena na základě nákupního kurzu příslušné indexační měny uvedeného v kurzovním lístku této banky a splácení celého dluhu mělo probíhat v polských zlotých po přepočtu tohoto dluhu vyjádřeného v této indexační měně na základě prodejního kurzu této měny platného ke dni platby uvedené bance.
- 14 Dne 13. května 2008 uzavřel TL s toutéž bankou další smlouvu o úvěru v polských zlotých indexovaném na švýcarský frank a odpovídajícím částce 36 299,30 CHF (přibližně 37 740 eur) v polských zlotých a to na dobu 120 měsíců. Tato další úvěrová smlouva přebírala v zásadě ustanovení úvěrové smlouvy uvedené v předchozím bodě.
- 15 Getin Noble Bank s odvoláním se na neplacení ze strany TL obě tyto úvěrové smlouvy vypověděla a dne 28. prosince a 3. června 2016 podala u Okresního soudu Lublin-Západ v Lublinu (Sąd Rejonowy Lublin-Zachód, Polsko) prostřednictvím elektronického řízení o platebním rozkazu proti TL dvě žaloby, v nichž se domáhala zaplacení částek dlužných z titulu uvedených úvěrových smluv navýšených o úroky a náklady.
- 16 Na podporu svých tvrzení Getin Noble Bank odkázala na úvěrové smlouvy, které uzavřela s TL, avšak s ohledem na procesní ustanovení upravující elektronické řízení o platebním rozkazu, která jsou uvedena v čl. 505³² odst. 1 občanského soudního řádu, a vzhledem k technickým charakteristikám systému správy těchto řízení, které neumožňují předložit důkazy, je nemohla k uvedeným dvěma žalobám připojit. Okresní soud Lublin-Západ v Lublinu (Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie) tedy neměl pravomoc, a dokonce ani technickou možnost požadovat, aby Getin Noble Bank tyto úvěrové smlouvy předložila.

- 17 Okresní soud Lublin-Západ v Lublinu (Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie) vydal dva platební rozkazy, které TL nenapadl, takže nabyly právní moci a následně byly opatřeny doložkou vykonatelnosti. To umožnilo zahájit exekuční řízení týkající se nemovitosti TL, které vede soudní exekutor pod dohledem Okresního soudu pro Varšavu-Śródmieście ve Varšavě (Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, Polsko).
- 18 V rámci tohoto exekučního řízení byl tedy předkládající soud prvním vnitrostátním soudem, před kterým byly předloženy úvěrové smlouvy dotčené v původním řízení.
- 19 Po přezkumu obsahu těchto úvěrových smluv vyjádřil předkládající soud pochybnosti o jejich platnosti s ohledem na případnou zneužívající povahu smluvních ujednání o převodu obsažených v uvedených úvěrových smlouvách, bez nichž tyto smlouvy nemohou být plněny a musí být považovány za neplatné.
- 20 Předkládající soud je toho názoru, že věc v původním řízení nastoluje otázku, zda má být z úřední povinnosti zkoumána případná zneužívající povaha ujednání spotřebitelských smluv, na jejichž základě bylo zahájeno exekuční řízení, tedy otázku obdobnou té, která byla vznesena ve věcech, v nichž byly vydány rozsudky ze dne 17. května 2022, SPV Project 1503 a další (C-693/19 a C-831/19, EU:C:2022:395), a ze dne 17. května 2022, Ibercaja Banco (C-600/19, EU:C:2022:394).
- 21 Tento soud uvádí, že TL nepodal proti platebním rozkazům uvedeným v bodě 17 tohoto rozsudku odpor, a tudíž již nemá k dispozici žádný právní prostředek, který by mu v praxi umožnil zpochybnit povinnosti, jež vyplývají z těchto platebních rozkazů. Na jedné straně žaloba směřující proti exekučnímu titulu představovanému soudním rozhodnutím nemůže podle čl. 840 odst. 1 bodu 1 občanského soudního řádu platně umožnit zpochybnění opodstatněnosti povinnosti, která je předmětem tohoto titulu. Na druhé straně by podání žaloby dlužníkem na určení neplatnosti smlouvy nebo na určení neúčinnosti zneužívajících ujednání této smlouvy v praxi nijak nezměnilo jeho situaci, jelikož taková žaloba nemůže vést podle článku 189 občanského soudního řádu ke zrušení pravomocného platebního rozkazu. Podle čl. 365 odst. 1 občanského soudního řádu je totiž pravomocný rozsudek, včetně rozsudku, kterým byl vydán platební rozkaz v rámci elektronického řízení o platebním rozkazu, závazný pro všechny soudy.
- 22 V případě, že by předkládající soud byl na základě unijního práva povinen zkoumat z úřední povinnosti případnou zneužívající povahu ujednání obsažených v dotčených úvěrových smlouvách, klade si otázku, zda čl. 7 odst. 1 směrnice 93/13, jakož i zásady efektivity, proporcionality a právní jistoty musí být vykládány v tom smyslu, že umožňují rozšířit, zejména pokud se dotýčný spotřebitel nedovolává svých práv vyplývajících z této směrnice, účinky zápisu smluvního ujednání do vnitrostátního rejstříku ujednání všeobecných podmínek, která se považují za nepřipustná (dále jen „vnitrostátní rejstřík zakázaných klauzulí“), vůči prodávajícímu nebo poskytovateli, který nebyl účastníkem řízení, jež vedlo k tomuto zápisu.
- 23 Srovnání obsahu smluvních ujednání dotčených ve věci v původním řízení s obsahem smluvních ujednání jiných bank než Getin Noble Bank, která jsou zapsána do vnitrostátního rejstříku zakázaných klauzulí, umožňuje dospět k závěru, že mezi těmito ujednáními existují značné podobnosti, takže mají rovnocenný význam a pro spotřebitele mají stejné důsledky.
- 24 Předkládající soud má za to, že podle judikatury vycházející z rozsudku ze dne 21. prosince 2016, Biuro podróży „Partner“ (C-119/15, EU:C:2016:987), nic nebrání tomu, aby se účinky zápisu určitého smluvního ujednání do vnitrostátního rejstříku zakázaných klauzulí vztahovaly na všechny prodávající nebo poskytovatele používající toto smluvní ujednání, a nikoli pouze na

prodávajícího nebo poskytovatele, který byl účastníkem řízení, v němž bylo požadováno určení zneužívající povahy uvedeného ujednání a zápis tohoto ujednání do tohoto rejstříku, a dále na jakékoli ujednání v podstatě totožné s tímto ujednáním, aniž je nutně totožné z hlediska jeho znění. Předkládající soud má však pochybnosti o tom, zda se takový výklad unijního práva použije i na řízení, v nichž je jednou ze stran spotřebitel, který uzavřel smlouvu s dotýčným prodávajícím nebo poskytovatelem, a nikoli pouze na správní řízení, jejichž předmětem je sankcionovat prodávající nebo poskytovatele používající ujednání zapsaná do vnitrostátního rejstříku zakázaných klauzulí, jak tomu bylo ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek.

- 25 Předkládající soud uvádí, že Nejvyšší soud (Sąd Najwyższy, Polsko) naopak dne 20. listopadu 2015 vydal usnesení III CZP 175/15, podle kterého zápis do vnitrostátního rejstříku zakázaných klauzulí nemá účinky vůči jiným prodávajícím nebo poskytovatelům, než je prodávající nebo poskytovatel dotčený řízením o zápisu do tohoto rejstříku, aby bylo dodrženo právo těchto jiných prodávajících nebo poskytovatelů být vyslechnut.
- 26 Za těchto podmínek se Okresní soud pro Varšavu-Śródmieście (Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Musí být čl. 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 směrnice [93/13] a zásady právní jistoty, nezvratnosti pravomocných soudních rozhodnutí, efektivy a proporcionality vykládány v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví, že vnitrostátní soud nemůže z úřední povinnosti provést přezkum zneužívajících smluvních ujednání a vyvodit z toho důsledky, když vykonává dohled nad exekucím řízením vedeným soudním exekutorem na základě pravomocného platebního rozkazu opatřeného doložkou vykonatelnosti, jež byl vydán v řízení, v němž se neprovádí žádné důkazy?
- 2) Musí být čl. 3 odst. 1, čl. 6 odst. 1, čl. 7 odst. 1 a 2 a článek 8 směrnice [93/13], článek 47 [Listiny] a zásady právní jistoty, efektivy, proporcionality a práva být vyslechnut soudem vykládány v tom smyslu, že brání soudnímu výkladu vnitrostátní právní úpravy, podle něhož má zápis zneužívajícího smluvního ujednání do [vnitrostátního rejstříku zakázaných klauzulí] za následek, že toto ujednání je považováno za zneužívající v jakémkoli řízení s účastí spotřebitele, a to i:
- vůči jinému prodávajícímu nebo poskytovateli než tomu, proti němuž probíhalo řízení o zápisu zneužívajícího ujednání do [vnitrostátního rejstříku zakázaných klauzulí],
 - pokud jde o ujednání, jehož znění není jazykově totožné, ale které má stejný význam a vůči spotřebiteli stejné účinky?“

Řízení před Soudním dvorem

- 27 V žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce předkládající soud požádal, aby byla žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, na jejímž základě je vydán tento rozsudek, projednána ve zrychleném řízení podle čl. 105 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora. Na podporu své žádosti o projednání věci ve zrychleném řízení předkládající soud uvedl, že soudní exekutor pověřený vedením exekučního řízení dotčeného v původním řízení zajistil nemovitost, která je předmětem tohoto řízení, a v návaznosti na podání návrhů věřiteli má být provedena dražba této nemovitosti,

která může vést k tomu, že TL bude o uvedenou nemovitost připraven a věřitelé obdrží částky, které jim nepřísluší. I kdyby přitom TL případně mohl později uplatnit svá práva prostřednictvím žaloby na náhradu škody, nezajistilo by mu to plnou ochranu jeho práv.

- 28 Článek 105 odst. 1 jednacího řádu stanoví, že k žádosti předkládajícího soudu, nebo výjimečně i bez návrhu, může předseda Soudního dvora po vyslechnutí soudce zpravodaje a generálního advokáta rozhodnout o projednání předběžné otázky ve zrychleném řízení, pokud povaha věci vyžaduje, aby byla projednána bez zbytečného odkladu.
- 29 Je nutno připomenout, že takové zrychlené řízení představuje procesní nástroj, který má reagovat na mimořádně naléhavé situace (rozsudek ze dne 21. prosince 2021, *Randstad Italia*, C-497/20, EU:C:2021:1037, bod 37 a citovaná judikatura).
- 30 V projednávané věci předseda Soudního dvora dne 15. září 2022 po vyslechnutí soudce zpravodaje a generální advokátky rozhodl, že žádosti uvedené v bodě 27 tohoto rozsudku se nevyhovuje.
- 31 Pouhá okolnost, že původním řízením je exekuční řízení vyžadující rychlé řešení, totiž sama o sobě neprokazuje naléhavost vyžadovanou článkem 105 jednacího řádu (v tomto smyslu viz usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 5. října 2018, *Addiko Bank*, C-407/18, EU:C:2018:825, bod 12).
- 32 Dále je pravda, že předseda Soudního dvora přihlédl v rámci věci, v níž žalobci v původním řízení podali námitku proti výkonu rozhodnutí týkajícího se jejich nemovitosti zatížené hypotékou, ke skutečnosti, že pokračování ve výkonu rozhodnutí je s ohledem na podmínky dotyčného vnitrostátního občanskoprávního řízení vystavuje riziku, že přijdou o své hlavní obydlí. Vyhověl tedy návrhu na použití zrychleného řízení a uvedl, že v takové situaci dotyčné vnitrostátní právo poskytuje poškozenému dlužníkovi ochranu výlučně v podobě náhrady škody a neumožňuje obnovení předchozího stavu, kdy byl vlastníkem svého obydlí (v tomto smyslu viz usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 5. října 2018, *Addiko Bank*, C-407/18, EU:C:2018:825, bod 13).
- 33 V projednávané věci však z žádosti o projednání věci ve zrychleném řízení ani z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce nijak nevyplývá, že TL je v současnosti vystaven bezprostřednímu riziku ztráty svého hlavního obydlí v rámci exekučního řízení dotčeného v původním řízení. Předkládající soud totiž Soudnímu dvoru nesdělil, že nemovitost dotčená v původním řízení je hlavní obytnou nemovitostí TL, který ostatně podle všeho bydlí na jiné adrese, než je adresa této nemovitosti (v tomto smyslu viz usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 5. října 2018, *Addiko Bank*, C-407/18, EU:C:2018:825, bod 14).

K pravomoci Soudního dvora a přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 34 Na prvním místě Getin Noble Bank v podstatě tvrdí, že Soudní dvůr nemá pravomoc rozhodnout o žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, jelikož se položené předběžné otázky týkají vnitrostátního exekučního řízení, které nespadá do působnosti unijního práva.
- 35 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z čl. 19 odst. 3 písm. b) SEU a čl. 267 prvního pododstavce SFEU vyplývá, že Soudní dvůr má pravomoc rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se výkladu unijního práva nebo platnosti aktů přijatých unijními orgány.

- 36 Ze samotného znění předběžných otázek položených předkládajícím soudem přitom vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí Getin Noble Bank, se tyto otázky týkají výkladu ustanovení směrnice 93/13 a Listiny, jakož i obecných zásad unijního práva, a nikoli výkladu ustanovení polského práva. Soudní dvůr má tedy pravomoc rozhodnout o žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce.
- 37 Na druhém místě Getin Noble Bank v podstatě tvrdí, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je každopádně nepřijatelná.
- 38 Předkládající soud totiž není oprávněn rozhodnout o sporu mezi účastníky řízení rozhodnutím, které by představovalo „rozsudek“ ve smyslu článku 267 SFEU, a musí být považován za „správní orgán“, pokud vystupuje v rámci dohledu nad exekucí řízením. Kromě toho jsou podle uvedené společnosti položené předběžné otázky nepřesné, příliš obecné a hypotetické. První otázka neupřesňuje, jakého opatření dohledu se týká, ani jaký je způsob uplatnění případných odpovědí Soudního dvora. Kromě toho účastníci dohledového řízení nemají k dispozici žádný právní základ, který by umožňoval domoci se rozhodnutí ve věci samé. Druhá otázka nezohledňuje skutečnost, že i když získání stanoviska dotyčného spotřebitele k zachování ujednání, která předkládající soud považuje za zneužívající, je povinné, nemá předkládající soud pravomoc analyzovat, jaká byla v tomto ohledu vůle spotřebitele, který ostatně nebyl v projednávaném případě aktivní.
- 39 Getin Noble Bank tedy v podstatě zpochybňuje, že předkládající soud má podle polského práva pravomoc zkoumat z úřední povinnosti případnou zneužívající povahu ujednání obsažených v úvěrových smlouvách dotčených v původním řízení. Taková argumentace, jež poukazuje na skutečnost, která se týká věcného aspektu, nemůže nijak zpochybnit přípustnost žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. března 2021, An tAire Talmhaíochta Bia agus Mara a další, C-64/20, EU:C:2021:207, bod 27 a citovaná judikatura).
- 40 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy má Soudní dvůr pravomoc rozhodnout o žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce a tato žádost je přípustná.

K předběžným otázkám

K první otázce

- 41 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 směrnice 93/13 musí být vykládány v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, podle níž vnitrostátní soud nemůže z úřední povinnosti zkoumat případně zneužívající povahu ujednání obsažených ve spotřebitelské smlouvě a vyvodit z toho důsledky, když vykonává dohled nad exekucí řízením vedeným na základě pravomocného platebního rozkazu zakládajícího překážku věci pravomocně rozsouzené.
- 42 Úvodem je třeba připomenout, že jak vyplývá z judikatury Soudního dvora, nerovné postavení mezi spotřebitelem a prodávajícím nebo poskytovatelem může být narovnáno pouze pozitivním zásahem, vnějším ve vztahu k samotným smluvním stranám, přičemž vnitrostátní soud je povinen i bez návrhu posoudit případnou zneužívající povahu smluvního ujednání spadajícího do působnosti směrnice 93/13, jestliže k tomu disponuje nezbytnými informacemi o právním a skutkovém stavu [rozsudek ze dne 22. září 2022, Vicente (Žaloba na zaplacení odměny advokáta), C-335/21, EU:C:2022:720, bod 52]

- 43 I když Soudní dvůr v několika ohledech a s přihlédnutím k požadavkům vyplývajícím z čl. 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 směrnice 93/13 upřesnil způsob, jakým má vnitrostátní soud zajistit ochranu práv, která spotřebitelům vyplývají z této směrnice, nic to nemění na tom, že unijní právo v zásadě neharmonizuje řízení použitelná při přezkumu případně zneužívající povahy smluvního ujednání, a tato řízení tudíž spadají do působnosti vnitrostátních právních řádů členských států. Tak je tomu ve věci v původním řízení, pokud jde o procesní pravidla polského práva upravující exekuční řízení, která jsou vzhledem k neexistenci harmonizace upravena právním řádem dotyčného členského státu [obdobně viz rozsudek ze dne 22. září 2022, Vicente (Žaloba na zaplacení odměny advokáta), C-335/21, EU:C:2022:720, bod 53].
- 44 Nicméně podle zásady loajální spolupráce zakotvené v čl. 4 odst. 3 SEU procesní pravidla, která se použijí na procesní prostředky určené k zajištění ochrany práv, která jednotlivcům vyplývají z unijního práva, nesmí být méně příznivá než ta, která se vztahují na podobné procesní prostředky vnitrostátní povahy (zásada rovnocennosti), a nesmí v praxi znemožňovat nebo nadměrně ztěžovat výkon práv přiznaných unijním právním řádem (zásada efektivity) [rozsudek ze dne 22. září 2022, Vicente (Žaloba na zaplacení odměny advokáta), C-335/21, EU:C:2022:720, bod 54].
- 45 Pokud jde o zásadu efektivity, z judikatury Soudního dvora vyplývá, že každý případ, v němž vyvstává otázka, zda vnitrostátní procesní ustanovení znemožňuje nebo nadměrně ztěžuje použití unijního práva, musí být analyzován s přihlédnutím k postavení tohoto ustanovení v předmětném řízení jako celku, k jeho průběhu a zvláštnostem nahlíženým jako celek, jakož i případně k základním zásadám vnitrostátního právního systému, jako jsou například právo na obhajobu, zásadu právní jistoty a řádný průběh řízení. Soudní dvůr měl z tohoto hlediska za to, že dodržování zásady efektivity nemůže vést až k tomu, že zcela nahradí úplnou nečinnost dotyčného spotřebitele (rozsudek ze dne 17. května 2022, Unicaja Banco, C-869/19, EU:C:2022:397, bod 28).
- 46 Kromě toho Soudní dvůr upřesnil, že povinnost členských států zajistit účinnost práv, která jednotlivcům vyplývají z unijního práva, s sebou nese zejména pro práva vyplývající ze směrnice 93/13 požadavek účinné soudní ochrany, který je znovu potvrzený v čl. 7 odst. 1 této směrnice a zakotvený v článku 47 Listiny, který se použije mimo jiné při stanovení procesních podmínek týkajících se žalob založených na takových právech (rozsudek ze dne 17. května 2022, Unicaja Banco, C-869/19, EU:C:2022:397, bod 29).
- 47 Soudní dvůr v tomto ohledu rozhodl, že bez účinného přezkumu případně zneužívající povahy ujednání dotyčné smlouvy nelze zaručit dodržování práv přiznaných směrnicí 93/13 (rozsudek ze dne 17. května 2022, Unicaja Banco, C-869/19, EU:C:2022:397, bod 30).
- 48 Z toho vyplývá, že podmínky stanovené vnitrostátními právními řády, na které odkazuje čl. 6 odst. 1 směrnice 93/13, nemohou zasahovat do podstaty práva nebýt vázán ujednáním, o němž se má za to, že je zneužívající, které pro spotřebitele vyplývá z tohoto ustanovení (rozsudek ze dne 17. května 2022, Unicaja Banco, C-869/19, EU:C:2022:397, bod 31).
- 49 Předkládající soud uvádí, že takové platební rozkazy, jako jsou platební rozkazy dotčené v původním řízení, jsou vydávány na návrh dotyčného věřitele v rámci elektronického řízení o platebním rozkazu polskými soudy bez toho, aby tyto soudy měly právní a technickou možnost seznámit se se smlouvami, na jejichž základě jsou tyto platební rozkazy vydávány, a tedy z úřední povinnosti přezkoumat, zda tyto smlouvy obsahují zneužívající ujednání. V případě, že uvedené platební rozkazy nejsou dotyčným dlužníkem napadeny do dvou týdnů od jejich doručení, jsou

opatřeny doložkou vykonatelnosti a zakládají překážku věci pravomocně rozsouzené, což má za následek, že soud, pod jehož dohledem dotýčný soudní exekutor vede exekuční řízení, není oprávněn provést tento přezkum z úřední povinnosti.

- 50 V tomto ohledu je třeba připomenout, že účinná ochrana práv, která vyplývají pro spotřebitele ze směrnice 93/13, může být zajištěna pouze za podmínky, že dotýčný vnitrostátní procesní systém umožňuje v rámci řízení o platebním rozkazu nebo řízení o výkonu rozhodnutí přezkum i bez návrhu případně zneužívající povahy ujednání obsažených v předmětné smlouvě (rozsudek ze dne 17. května 2022, *Impuls Leasing România*, C-725/19, EU:C:2022:396, bod 49).
- 51 Soudní dvůr konstatoval, že v případě, že ve stadiu exekučního řízení není stanoveno, aby soud i bez návrhu přezkoumal případně zneužívající povahu ujednání obsažených v dané smlouvě, je třeba mít za to, že vnitrostátní právní úprava může narušit účinnost ochrany, o kterou usiluje směrnice 93/13, jestliže nevyžaduje takový přezkum ve stadiu vydání platebního rozkazu nebo, pokud je takový přezkum stanoven pouze ve stadiu odporu proti předmětnému platebnímu rozkazu, jestliže existuje nezanedbatelné riziko, že dotčený spotřebitel požadovaný odpor nepodá z důvodu obzvláště krátké lhůty stanovené za tímto účelem nebo kvůli nákladům na soudní žalobu v poměru k částce sporného dluhu nebo proto, že vnitrostátní právní úprava nestanoví povinnost, aby byly spotřebiteli sděleny všechny informace nezbytné k tomu, aby mohl určit rozsah svých práv (rozsudek ze dne 17. května 2022, *Impuls Leasing România*, C-725/19, EU:C:2022:396, bod 50).
- 52 Z toho vyplývá, že polská právní úprava, která upravuje vydání platebního rozkazu a exekuční řízení, by nebyla v souladu se zásadou efektivity v případě, že by nepočítala s žádným přezkumem případně zneužívající povahy ujednání obsažených v dotýčné smlouvě soudem z úřední povinnosti.
- 53 A dále, pokud polské právo vyžaduje takový přezkum pouze v případě, že dotýčný spotřebitel platební rozkaz napadne, bude na předkládajícím soudu, aby posoudil, zda existuje nezanedbatelné riziko, že tento spotřebitel požadovaný odpor nepodá z důvodu obzvláště krátké lhůty stanovené za tímto účelem, nebo kvůli nákladům na soudní žalobu v poměru k částce sporného dluhu nebo proto, že toto právo nestanoví povinnost, aby byly uvedenému spotřebiteli sděleny všechny informace nezbytné k tomu, aby mohl určit rozsah svých práv.
- 54 Pokud jde o dvoutýdenní lhůtu pro podání takového odporu stanovenou vnitrostátní právní úpravou dotčenou v původním řízení, Soudní dvůr rozhodl, že taková lhůta vyvolává riziko uvedené v předchozím bodě (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 6. listopadu 2019, *BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala Bucure a Secapital*, C-75/19, EU:C:2019:950, body 31 a 33).
- 55 I kdyby účastník řízení nebyl podle polského práva povinen odpor proti platebnímu rozkazu odůvodnit, jak tvrdí Getin Noble Bank, tato dvoutýdenní lhůta se nicméně jeví obzvláště krátká k tomu, aby dotčený spotřebitel mohl posoudit právní důsledky svého rozhodnutí podat proti tomuto platebnímu rozkazu odpor, či nikoli.
- 56 V případě, že by měl předkládající soud za to, že existuje nezanedbatelné riziko, že odpor proti platebním rozkazům dotčeným ve věci v původním řízení nebyl podán z důvodu okolností uvedených v bodě 53 tohoto rozsudku, je třeba připomenout, pokud jde o skutečnost, že tyto platební rozkazy zakládají překážku věci pravomocně rozsouzené, že za účelem zajištění jak stability práva a právních vztahů, tak řádného výkonu spravedlnosti je důležité, aby soudní

rozhodnutí, která se po vyčerpání možných procesních prostředků nebo po uplynutí lhůt stanovených pro tyto procesní prostředky stala konečnými, již nemohla být zpochybněna (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. května 2022, Unicaja Banco, C-869/19, EU:C:2022:397, bod 32).

- 57 Kromě toho ochrana dotčeného spotřebitele není absolutní. Unijní právo konkrétně vnitrostátnímu soudu neukládá, aby nepoužil vnitrostátní procesní pravidla spojující s určitým rozhodnutím překážku věci rozsouzené, i kdyby to umožňovalo napravit porušení ustanovení jakéhokoli druhu obsaženého ve směrnici 93/13, avšak s výhradou dodržení zásad rovnocennosti a efektivity v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 44 tohoto rozsudku (rozsudek ze dne 17. května 2022, Unicaja Banco, C-869/19, EU:C:2022:397, bod 33).
- 58 V situaci, kdy se mělo za to, že k přezkumu zneužívající povahy smluvních ujednání z úřední povinnosti došlo a byla založena překážka věci pravomocně rozsouzené, i když tento přezkum nebyl odůvodněn, Soudní dvůr rozhodl, že požadavek účinné soudní ochrany vyžaduje, aby exekuční soud mohl posoudit, a to i poprvé, případně zneužívající povahu smluvních ujednání, která sloužila jako základ pro platební rozkaz, jenž soud vydal na návrh věřitele a proti němuž dlužník nepodal odpor (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. května 2022, SPV Project 1503 a další, C-693/19 a C-831/19, EU:C:2022:395, body 65 a 66).
- 59 To platí tím spíše v případě, kdy se má za to, že nedošlo k žádnému přezkumu případně zneužívající povahy smluvních ujednání obsažených v dotyčné smlouvě z úřední povinnosti, jak tomu patrně je v projednávané věci.
- 60 Skutečnost, že TL byl v průběhu řízení vedených před polskými soudy pasivní, nezabavuje předkládající soud povinnosti provést tento přezkum z úřední povinnosti, pokud konstatuje, že TL nepodal proti platebním rozkazům dotčeným v původním řízení odpor z důvodu okolností uvedených v bodě 53 tohoto rozsudku, jelikož tento odpor byl jediným procesním prostředkem, který měl TL k dispozici k napadení zneužívající povahy smluvních ujednání dotčených v původním řízení.
- 61 S ohledem na výše uvedené je třeba na první otázku odpovědět tak, že čl. 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 směrnice 93/13 musí být vykládány v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, podle níž vnitrostátní soud nemůže z úřední povinnosti zkoumat případně zneužívající povahu ujednání obsažených ve smlouvě a vyvodit z toho důsledky, když vykonává dohled nad exekučním řízením vedeným na základě pravomocného platebního rozkazu zakládajícího překážku věci pravomocně rozsouzené:
- jestliže tato právní úprava nevyžaduje takový přezkum ve stadiu vydání platebního rozkazu, nebo
 - pokud je takový přezkum stanoven pouze ve stadiu odporu proti předmětnému platebnímu rozkazu, jestliže existuje nezanedbatelné riziko, že dotčený spotřebitel požadovaný odpor nepodá z důvodu obzvláště krátké lhůty stanovené za tímto účelem, nebo kvůli nákladům na soudní žalobu v poměru k částce sporného dluhu nebo proto, že vnitrostátní právní úprava nestanoví povinnost, aby byly tomuto spotřebiteli sděleny všechny informace nezbytné k tomu, aby mohl určit rozsah svých práv.

K druhé otázce

- 62 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 3 odst. 1, čl. 6 odst. 1, čl. 7 odst. 1 a 2 a článek 8 směrnice 93/13 musí být vykládány v tom smyslu, že brání vnitrostátní judikatuře, podle níž má zápis smluvního ujednání do vnitrostátního rejstříku zakázaných klauzulí za následek, že toto ujednání je považováno za zneužívající v jakémkoliv řízení s účastí spotřebitele, a to i vůči jinému prodávajícímu nebo poskytovateli než tomu, proti němuž probíhalo řízení o zápisu uvedeného ujednání do tohoto vnitrostátního rejstříku, a pokud dotyčné ujednání nemá stejné znění jako zapsané ujednání, ale má stejný význam a vůči dotyčnému spotřebiteli stejné účinky.
- 63 Podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že systém ochrany zavedený směrnicí 93/13 vychází z myšlenky, že se spotřebitel nachází v nerovném postavení vůči prodávajícímu nebo poskytovateli, co se týče vyjednávací síly i úrovně informovanosti [rozsudek ze dne 21. září 2023, mBank (Polský rejstřík zakázaných klauzulí), C-139/22, EU:C:2023:692, bod 34].
- 64 Především je tedy podle čl. 3 odst. 1 této směrnice smluvní ujednání, které nebylo individuálně sjednáno, považováno za zneužívající, jestliže v rozporu s požadavkem poctivosti způsobuje významnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran, které vyplývají z této smlouvy, v neprospěch dotyčného spotřebitele, přičemž podle čl. 6 odst. 1 uvedené směrnice není takové zneužívající ujednání pro tohoto spotřebitele závazné. Posledně uvedené ustanovení má nahradit formální rovnováhu, již uvedená smlouva nastoluje mezi právy a povinnostmi smluvních stran, skutečnou rovnováhu, která má nastolit rovnost mezi smluvními stranami [rozsudek ze dne 21. září 2023, mBank (Polský rejstřík zakázaných klauzulí), C-139/22, EU:C:2023:692, bod 35 a citovaná judikatura].
- 65 Dále vzhledem k povaze a významu veřejného zájmu na ochraně spotřebitelů, kteří se nacházejí v takovém nerovném postavení, ukládá čl. 7 odst. 1 ve spojení s dvacátým čtvrtým bodem odůvodnění téže směrnice členským státům povinnost zajistit odpovídající a účinné prostředky zabraňující dalšímu používání zneužívajících ujednání ve smlouvách, které uzavírají prodávající nebo poskyvatelé se spotřebiteli [rozsudek ze dne 21. září 2023, mBank (Polský rejstřík zakázaných klauzulí), C-139/22, EU:C:2023:692, bod 36].
- 66 Jak vyplývá z čl. 7 odst. 2 směrnice 93/13, výše uvedené prostředky zahrnují možnost, že se osoby nebo organizace mající oprávněný zájem na ochraně spotřebitelů mohou obrátit na soudy za účelem určení, zda ujednání sepsaná pro obecné použití mají zneužívající charakter, a případně s cílem dosáhnout jejich zákazu [rozsudek ze dne 21. září 2023, mBank (Polský rejstřík zakázaných klauzulí), C-139/22, EU:C:2023:692, bod 37].
- 67 Jelikož se však spor v původním řízení takových osob a organizací netýká, není namístě odpovídat na druhou otázku s ohledem na čl. 7 odst. 2 směrnice 93/13.
- 68 Konečně podle dvanáctého bodu odůvodnění této směrnice provádí tato směrnice pouze částečnou a minimální harmonizaci vnitrostátních právních předpisů týkajících se zneužívajících ujednání s tím, že ponechává členským státům možnost, aby s náležitým ohledem na Smlouvu o FEU zajistily dotyčnému spotřebiteli vyšší úroveň ochrany prostřednictvím přísnějších vnitrostátních ustanovení, než jsou ustanovení uvedené směrnice. Podle článku 8 téže směrnice mimoto členské státy mohou přijmout nebo ponechat v platnosti přísnější ustanovení slučitelná

s touto Smlouvou v oblasti působnosti této směrnice, aby zajistily nejvyšší stupeň ochrany tohoto spotřebitele [rozsudek ze dne 21. září 2023, mBank (Polský rejstřík zakázaných klauzulí), C-139/22, EU:C:2023:692, bod 39 a citovaná judikatura].

- 69 Pokud jde přitom o vnitrostátní rejstřík zakázaných klauzulí, Soudní dvůr rozhodl, že takový mechanismus, jako je tento rejstřík, spočívající ve vypracování seznamu klauzulí, které je třeba považovat za zneužívající, spadá pod přísnější ustanovení, která mohou členské státy přijmout nebo zachovat podle článku 8 směrnice 93/13, a že uvedený rejstřík v zásadě odpovídá zájmu ochrany spotřebitelů [rozsudek ze dne 21. září 2023, mBank (Polský rejstřík zakázaných klauzulí), C-139/22, EU:C:2023:692, bod 40 a citovaná judikatura].
- 70 Vzhledem k tomu, že směrnice 93/13 zavedení takového rejstříku nevyžaduje, volba prostředků použitých k dosažení jeho konkrétních cílů, a tedy určení právních účinků, které může mít zápis ujednání prohlášených za zneužívající do tohoto rejstříku, spadá do pravomoci členských států.
- 71 Pokud je vnitrostátní rejstřík zakázaných klauzulí veden transparentním způsobem v zájmu nejen spotřebitelů, ale i prodávajících a poskytovatelů, a je-li v souladu se zásadou právní jistoty aktualizován, je zavedení takového rejstříku slučitelné s unijním právem [rozsudek ze dne 21. září 2023, mBank (Polský rejstřík zakázaných klauzulí), C-139/22, EU:C:2023:692, bod 43 a citovaná judikatura].
- 72 Kromě toho použití mechanismu rejstříku zakázaných klauzulí předpokládá, že příslušný vnitrostátní soud posoudí rovnocennost napadeného smluvního ujednání s ujednáním všeobecných obchodních podmínek, které bylo prohlášeno za zakázané a je uvedeno v tomto rejstříku, a dotýčný prodávající nebo poskytovatel má možnost napadnout tuto rovnocennost u vnitrostátního soudu za účelem určení, zda vzhledem ke všem relevantním okolnostem každého případu je toto ujednání věcně shodné, zejména pokud jde o účinky, které vyvolává, s ujednáním uvedeným v tomto rejstříku [rozsudek ze dne 21. září 2023, mBank (Polský rejstřík zakázaných klauzulí), C-139/22, EU:C:2023:692, bod 44 a citovaná judikatura]. Takový vnitrostátní režim tedy neporušuje právo dotýčného prodávajícího nebo poskytovatele na obhajobu (obdobně viz rozsudek ze dne 21. prosince 2016, Biuro podróży „Partner“, C-119/15, EU:C:2016:987, bod 43).
- 73 Kromě toho i když v souladu s článkem 8 směrnice 93/13 mohou členské státy stanovit ve vnitrostátním právu širší rozsah přezkumu prováděného i bez návrhu, než jaký musí provést jejich soudy na základě této směrnice, či dokonce takové zjednodušené postupy pro posouzení zneužívající povahy smluvního ujednání, jako je postup dotčený ve věci v původním řízení, je vnitrostátní soud obecně povinen informovat účastníky sporu o tomto posouzení a vyzvat je, aby se k tomu kontradiktorně vyjádřili způsobem, který v tomto ohledu stanoví vnitrostátní procesní pravidla [rozsudek ze dne 21. září 2023, mBank (Polský rejstřík zakázaných klauzulí), C-139/22, EU:C:2023:692, bod 45].
- 74 Předkládající soud uvádí, že polské právo může být vykládáno v tom smyslu, že zápis smluvního ujednání do vnitrostátního rejstříku zakázaných klauzulí má za následek, že toto ujednání musí být považováno za zneužívající v jakémkoliv řízení s účastí spotřebitele, a to i vůči jinému prodávajícímu nebo dodavateli než tomu, proti němuž probíhalo řízení o zápisu uvedeného ujednání do tohoto rejstříku, a pokud dotýčné ujednání nemá stejné znění jako zapsané ujednání, ale má stejný význam a vůči dotýčnému spotřebiteli stejné účinky.

- 75 V tomto ohledu je třeba připomenout, že konstatování zneužívající povahy sporného smluvního ujednání na základě srovnání jeho obsahu s obsahem ujednání zapsaného do vnitrostátního rejstříku zakázaných klauzulí může rychle přispět k tomu, že zneužívající ujednání použítá v mnoha smlouvách přestanou vyvolávat účinky vůči spotřebitelům, kteří jsou stranami těchto smluv [rozsudek ze dne 21. září 2023, mBank (Polský rejstřík zakázaných klauzulí), C-139/22, EU:C:2023:692, bod 41].
- 76 Kromě toho ve věci týkající se správního řízení zahájeného proti poskytovateli Soudní dvůr rozhodl, že čl. 6 odst. 1 a článek 7 směrnice 93/13, ve spojení s články 1 a 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/22/ES ze dne 23. dubna 2009 o žalobách na zdržení se jednání v oblasti ochrany zájmů spotřebitelů (Úř. věst. 2009, L 110, s. 30) a s ohledem na článek 47 Listiny, musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby použití ujednání všeobecných obchodních podmínek, jejichž obsah je rovnocenný s obsahem ujednání, která byla pravomocným soudním rozhodnutím prohlášena za nepřípustná a zapsána do vnitrostátního rejstříku zakázaných klauzulí, bylo ve vztahu k prodávajícímu nebo poskytovateli, který nebyl účastníkem řízení, jež vedlo k zápisu těchto ujednání do uvedeného rejstříku, považováno za protiprávní jednání (rozsudek ze dne 21. prosince 2016, Biuro podróży „Partner“, C-119/15, EU:C:2016:987, bod 47).
- 77 Totéž platí *a fortiori* pro takový spor mezi poskytovatelem a spotřebitelem, jako je spor v původním řízení, v jehož rámci by měla být provedena ustanovení případně zneužívajícího smluvního ujednání.
- 78 S ohledem na vše výše uvedené je třeba na druhou otázku odpovědět, že čl. 3 odst. 1, čl. 6 odst. 1, čl. 7 odst. 1 a článek 8 směrnice 93/13 musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní judikatuře, podle níž má zápis smluvního ujednání do vnitrostátního rejstříku zakázaných klauzulí za následek, že toto ujednání je považováno za zneužívající v jakémkoliv řízení s účastí spotřebitele, a to i vůči jinému prodávajícímu nebo poskytovateli než tomu, proti němuž probíhalo řízení o zápisu uvedeného ujednání do tohoto vnitrostátního rejstříku, a pokud toto ujednání nemá stejné znění jako zapsané ujednání, ale má stejný význam a vůči dotyčnému spotřebiteli stejné účinky.

K nákladům řízení

- 79 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (devátý senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o zneužívajících ujednáních ve spotřebitelských smlouvách**

musí být vykládány v tom smyslu, že

brání vnitrostátní právní úpravě, podle níž vnitrostátní soud nemůže z úřední povinnosti zkoumat případně zneužívající povahu ujednání obsažených ve smlouvě a vyvodit z toho důsledky, když vykonává dohled nad exekucním řízením vedeným na

základě pravomocného platebního rozkazu zakládajícího překážku věci pravomocně rozsouzené:

- **jestliže tato právní úprava nevyžaduje takový přezkum ve stadiu vydání platebního rozkazu, nebo**
- **pokud je takový přezkum stanoven pouze ve stadiu odporu proti předmětnému platebnímu rozkazu, jestliže existuje nezanedbatelné riziko, že dotčený spotřebitel požadovaný odpor nepodá z důvodu obzvláště krátké lhůty stanovené za tímto účelem, nebo kvůli nákladům na soudní žalobu v poměru k částce sporného dluhu nebo proto, že vnitrostátní právní úprava nestanoví povinnost, aby byly tomuto spotřebiteli sděleny všechny informace nezbytné k tomu, aby mohl určit rozsah svých práv.**

2) Článek 3 odst. 1, čl. 6 odst. 1, čl. 7 odst. 1 a článek 8 směrnice 93/13

musí být vykládány v tom smyslu, že

nebrání vnitrostátní judikatuře, podle níž má zápis smluvního ujednání do vnitrostátního rejstříku zakázaných klauzulí za následek, že toto ujednání je považováno za zneužívající v jakémkoliv řízení s účastí spotřebitele, a to i vůči jinému prodávajícímu nebo poskytovateli než tomu, proti němuž probíhalo řízení o zápisu uvedeného ujednání do tohoto vnitrostátního rejstříku, a pokud toto ujednání nemá stejné znění jako zapsané ujednání, ale má stejný význam a vůči dotyčnému spotřebiteli stejné účinky.

Podpisy